

Poetul roman Virgiliu, creștin înainte de vreme?

În urmă cu exact 2043 de ani, pe 15 octombrie, într-un sătuc neînsemnat în apropiere de Mantova, în nordul Italiei de astăzi, se naște Publius Vergilius Maro, care avea să devină, mai târziu, cel mai mare poet roman al tuturor timpurilor. Părinții săi aveau o bună situație materială, ocupându-se cu agricultura, apicultura și comerțul, așadar își permit să-i ofere lui Virgiliu o educație serioasă, trimițându-l să studieze gramatica, filosofia și retorica.

Fire timidă și retrasă, Virgiliu înțelege iute că nu avea să devină niciodată orator sau avocat, așa că se dedică poeziei, iar versurile sale se bucură de un mare succes la Roma, asigurându-i protecția multor nobili bogați, iubitori ai artelor. Într-o epocă în care Roma își revenea, treptat, după sângeroasele conflicte civile între tabăra lui Cezar și cea a lui Pompei, durerile războiului încă nu se stinseseră cu totul; poate tocmai de aceea poetul simte nevoia să scrie mai întâi opere dedicate vieții în mijlocul naturii ("Bucolicele") și muncilor agricole ("Georgicele"), în care cântă frumusețea traiului fără griji, la țară, pe ogorul părintesc.

Când puterea este definitiv preluată de Octavianus Augustus, noul conducător înțelege necesitatea unei opere literare care să-i unească pe romanii dezbinați până atunci de interesele politice. O operă despre originea cetății Roma și despre valorile care o definesc. Așa începe Virgiliu să scrie "Eneida", un imens poem, în douăsprezece cărți, despre strămoșul poporului roman, Enea, care, părăsind Troia cucerită de greci, este nevoit să pribegască pe mare și pe uscat, să treacă prin mii și mii de peripeții, să-și sacrifice tot ce avea mai drag pentru a ajunge,

în cele din urmă, cu puținii tovarăși rămași, în peninsula Italia, unde, mai târziu, la vremea rânduită, avea să se nască și cetatea Roma.

Această epopee de o magistrală frumusețe a fost studiată încă din vremea vieții poetului și nu și-a pierdut însemnătatea nici după sosirea creștinismului în spațiul european. Dimpotrivă, cărturarii creștini au văzut adesea în Enea nu numai un erou oarecare, al epocii păgâne, ci un prototip al valorilor creștine chiar înainte de vreme. Într-adevăr, ceea ce-l caracterizează pe Enea este pietatea: cucernicia, devotamentul, cuviința care se manifestă în trei direcții - față de strămoși, față de patrie și față de divinitate. Aceste trei coordonate fundamentale au fost adoptate și promovate și de creștinism, motiv pentru care Virgiliu a fost privit adesea și ca un propovăduitor al valorilor creștine încă din vremea păgânismului.

Nu numai atât: au existat cărturari creștini, precum Lactanțiu, care au considerat că și alte opere virgiliene au un pronunțat caracter religios. Celebră este, în acest sens, Ecloga a IV-a a lui Virgiliu, în care se vorbește despre venirea pe lume a unui copil, răsărit dintr-o fecioară, a cărui naștere va aduce cu sine pacea și o nouă eră de aur, a binelui și a bunăstării. Versurile au fost deseori interpretate ca anunțând nașterea Domnului Iisus din Preasfânta Fecioară Maria, în chip similar profeției lui Isaia (7:14): "Iată, Fecioara va lua în pântec și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel". În poezia sa, Virgiliu afirmă că a sosit vremea să cânte și alte lucruri, mai însemnate decât cele de până atunci, căci iată, un nou veac se zărește la orizont: fecioara vine, vine și epoca bunăstării, și un prunc

Poeții romani Virgiliu, Horațiu și Varro acasă la Mecena – tablou al lui Charles Jalabert (1846)

se pogoară din înaltul cerului; odată cu el se vor sfârși războaiele și va sosi izbăvirea, iar șarpele va fi nimicit.

Datorită tuturor acestor referințe biblice, Virgiliu a fost considerat un adevărat profet sau apostol al creștinismului. Tocmai de aceea, este revendicat drept maestru și de către Dante Alighieri, care, în "Divina Comedie", istorisește o călătorie în lumea de dincolo, în care este condus de însuși poetul roman, care-l călăuzește, deci, nu numai în materie de literatură, ci și în drumul său către mântuire.

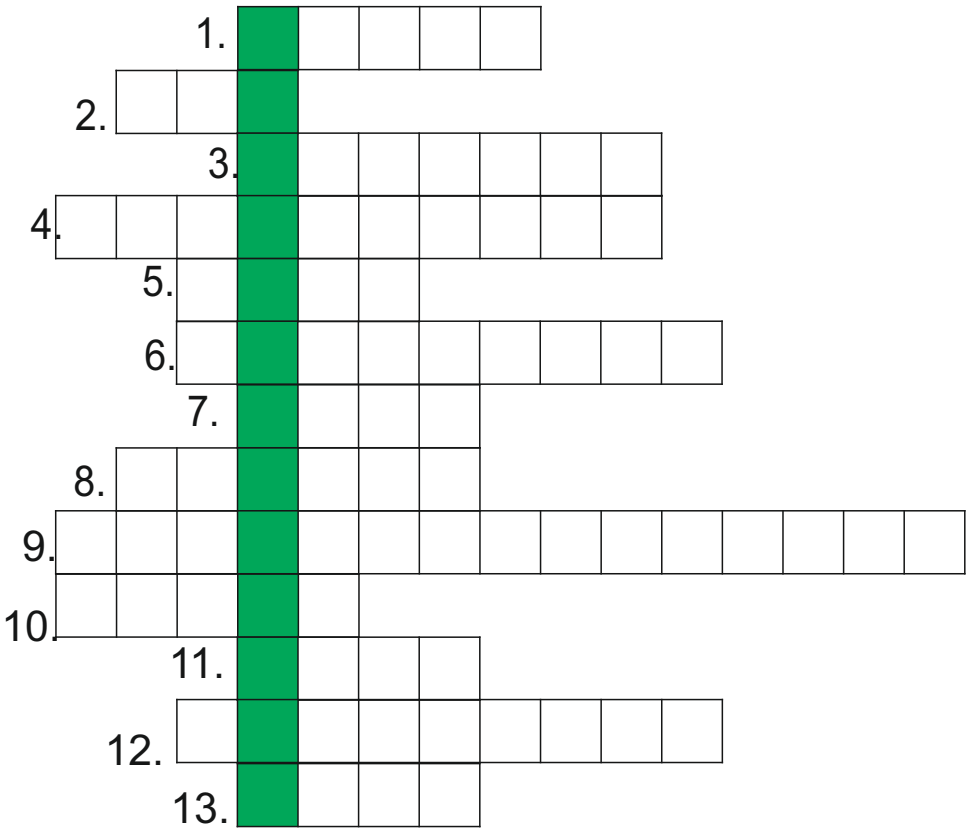
Virgiliu se stinge pe 21 septembrie în anul 19 î. Hr., la Brindisi, în sudul Italiei, iar mormântul său se află la Napoli, unde se poate vizita și astăzi. Operele sale dăinuie peste secole, amintindu-ne că, în planul Său divin pentru mântuirea lumii, Domnul S-a slujit adesea și de "neamuri", adică de oameni din toate colțurile lumii.

Asist. Dr. Maria Boghiu - Facultatea de Limbi și Literaturi Străine din București

Rubrica dedicată copiilor

COMPLETAȚI REBUSUL

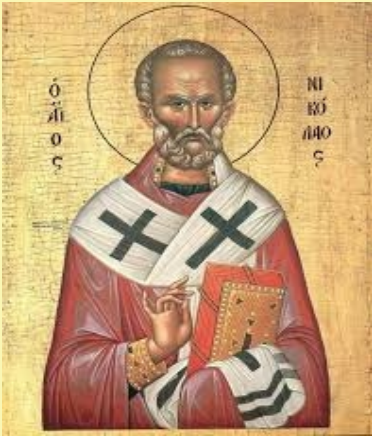
- 1. MAICADOMNULUIESTE...
- 2. NUMELE MAMEI MAICII DOMNULUI ESTE...
- 3. CUM SE NUMEȘTE TATĂL MAICII DOMNULUI?
- 4. PENTRU CĂ L-A NĂSCUT PE FIUL LUI DUMNEZEU, MAICA DOMNULUI A FOST NUMITĂȘI.DE DUMNEZEU.
- 5. NUMELE LOCALITĂȚII DIN GALILEEA ÎN CARE MAICA DOMNULUI A PARTICIPAT CU IISUS LA O NUNTĂ, ȘI UNDE LA RUGĂMINTEA EI, EL A PRESCHIMBAT APA ÎN VIN.
- 6. MARE SĂRBĂTOARE A MAICII DOMNULUI ÎN LUNAAUGUST.
- 7. CARE ESTE NUMELE PRUNCULUI CARE A SĂLTAT ÎN PÂNTECELE ELISABETEI, CÂND A VIZITAT-O MAICADOMNULUI?
- 8. MAICA DOMNULUI A FOST DUSĂ LA VÂRSTADE TREI ANI DE MARELE PREOT.
- 9. ÎN CARE PARTE A TEMPLULUI A FOST DUSĂ MAICADOMNULUI?
- 10. VEȘMÂNTUL MAICII DOMNULUI CARE OCROTEȘTE.
- 11. PRIMA ICOANĂ A MAICII DOMNULUI A FOST PICTATĂ DE SFÂNTULEVANGHELIST?
- 12. MAICA DOMNULUI ESTE MIJLOCITOARE PENTRU NOI ȘI ESTE NUMITĂȘI...
- 13. FIIND PE CRUCE, HRISTOS A ÎNCREDINȚAT-O PE MAICASALUI...

Daruri sufletești
2024

nr. 63 (Anul V)
octombrie 2024

BULETINUL PAROHIAL AL BISERICII SFÂNTUL STELIAN
- LUCACI -

Sprijiți lucrările de
reparații la Biserica
Sfântul Stelian-Lucaci

Cont pentru donații:
RO 63 RNCB 00 82 04 41 79 13 00 01

BCR Sucursala Unirii

Biserica Sfântul Stelian – Lucaci, Str. Logofătul Udriște, nr. 6-8,sector 3, București

Orarul slujbelor

MIERCURI

- Taina Sfântului Maslu și Dezlegări - ora 18:00

VINERI

- Sfânta Liturghie - ora 8:30

- Acatistul Sfântului Stelian

și Cateheză - ora 17:00

SÂMBĂȚĂ

- Sfânta Liturghie - ora 9:00

- Slujba Parastasului - ora 10:30

- Vecernia - ora 17:00

DUMINICĂ

- Utrenia și Sfânta Liturghie - ora 8:30

facebook:Biserica Lucaci

site: bisericasfantulstelian-lucaci.ro

Paroh,
Preot Dr. Andrei Zaiet
telefon: 0727.190.714

Sprijiți construirea Catedralei Naționale!

LEI : RO53 RNCB 0075 0048 9503 0109
EUR: RO96 RNCB 0075 0048 9503 0111
USD: RO26 RNCB 0075 0048 9503 0110
Sucursala Sector 4, București

Preot slujitor
Ioan Dobrescu
telefon: 0746.019.974

Durerea și suferința în viața creștinilor

În creștinism imperfecțiunea umană este înțeleasă ca limită și neputință a omului căzut prin neascultare. Știm că omul a căzut în păcat și de acolo se naște suferința și derivatele ei. Durerea este derivatul suferinței. Dacă suferința are mai mult o latură spirituală, ca neputință a sufletului de a se odihni, durerea este o manifestare concretă a suferinței. Aceste două stări se pot manifesta la nivelul cognitiv și receptiv al ființelor vii. Omul simte și înțelege în același timp suferința sau cel puțin are capacitatea de a-i înțelege cauza.

Printre factorii care aduc durere și suferință se numără conform studiilor recente, apariția bolilor, poluarea și igiena precară. Toate acestea au însă la bază o profundă latură spirituală. Prin păcat, adică prin neîmplinirea cuvântului Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos, omul se poate îmbolnăvi. Mai întâi sufletește, apoi întreg trupul începe să sufere și să simtă durerea împreună cu sufletul. De la factori care nu au nicio legătură cu necesitatea: fumatul, drogurile, alcoolul, nopțile pierdute în locuri zgomotoase și mediu toxic, jocurile de noroc și alte ineptii, pot apărea dureri și suferințe. Omul nefericit este cel care se risipește în lucrurile pieritoare. Suferă și „protestează” comparându-se cu alții, măsurându-și credința în raport cu alții etc. Acesta este omul suferinței efemere, cel care uită de Dumnezeu și Îl consideră vinovat pe El de eșecurile, bolile, suferințele și durerea din viața personală.

Pentru creștini durerea și suferința au o altă latură. Sunt privite din alt unghi. Însă cu anevoie poate fi înțeleasă suferința și purtată durerea, fără o credință autentică și curată. Avem o sumedenie de exemple. Sfinții Apostoli și primii martiri ai Bisericii au murit pentru Mântuitorul Iisus Hristos. Moartea martirică produce suferință și durere. Decapitări, tăierea unor membre ale corpului, loviri cu biciul și cu obiecte ascuțite, arderi și răstigniri, pe toate martirii le purtau cu demnitate și mureau fără să simtă suferința limitată. Deci avem o primă caracteristică a suferinței și durerii: LIMITA. Acestea sunt limitate. Omul care suferă și poartă cu bărbăție aceasta, ajunge la capătul ei. Fie prin moarte, fie prin depășirea situației. Atât moartea cât și vindecarea de boală, de exemplu, în creștinism primesc o altă semnificație. Numai prin crucea lui Hristos și asumarea ei, omul poate să poarte povara vieții și a stricăciunii, care la un moment dat vor dispărea. Un creștin autentic nu se plânge și nici nu cade în deznădejde atunci când trece prin etapele grele ale viații. De ce? Pentru că oricine crede în Înviere și în viața veșnică, nu se mai teme de răul și tulburările cotidiene.

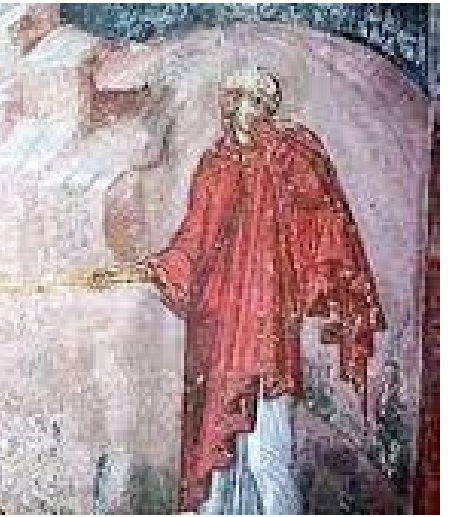
Durerea și suferința pot fi urmări ale păcatelor. Omul poate suferi și dacă este drept. Am văzut în exemplul martirilor, că ei au suferit și au murit, nu pentru păcate, ci pentru marturisirea adevărului, care și acesta poate să

St. Paul

aducă suferință. Dreptul suferă de multe ori pentru că nu este asemenea celor care se bucură de cele pieritoare în sens obsesiv, materialist și egoist. Hristos le spune tuturor, că vor fi *fericiți* cei prigoniți, cei care suferă, cei care vor fi judecați pe nedrept și condamnați chiar la moarte din singurul motiv că au fost creștini. Domnul arată că prigoanele viitoare vor aduce suferință și durere, dar cel care va răbda până la sfârșit, acela se va mântui. Un alt aspect al suferinței este (că are o) CAUZĂ. Suferința este cauzată. Responsabilitatea existenței suferinței cade în sarcina noastră a tuturor celor care am trăit și trăiesc în lume. Dumnezeu respectă libertatea noastră. El niciodată nu anulează liberul nostru arbitru, adică acea capacitate cu care am fost înzestrați din creație, de a alege între bine și rău. De la început omul a avut curiozitatea experimentării neobișnuitului, a neascultării, căutări care l-au înstrăinat atât de sine însuși, cât și de Dumnezeu. Auzim astăzi expresia: *Acela nu e om!* Adică este o persoană lipsită de omenie, de compasiune, de altruism etc. Oamenii trebuie să se *umanizeze*, adică să actualizeze chipul lui Dumnezeu, spre unirea cu El. Am fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Iar în momentul în care a văzut Dumnezeu cât suntem de decăzuți și pierduți, L-a trimis pe Fiul Său în lume pentru a ne recapitula întru Sine. Hristos a suferit pe Cruce. El Care este mai presus de suferință Și-a asumat suferința și S-a arătat ca *rob al durerii*, după cum anunța dinainte profetul Isaia (Isaia cap. 53). Hristos Și-a asumat suferința, lucru ce arată că Dumnezeu cunoaște prin experiență durerea și suferința umană.

În istoria umanității a existat multă suferință. Oamenii au trecut prin încercări foarte grele. Unii au înțeles prin suferință multe lucruri și au îndreptat anumite nereguli. Alții nu au renunțat la rău și au continuat să săvâșească răul, afectând și

St. Paul

și generațiile următoare. De aici mulți au învățat că suferința și durerea au un rol PEDAGOGIC.

La începutul acestui an eram într-un spital din capitală, unde am fost invitat de o enoriașă pentru a-i citi mamei sale rugăciuni, *la ieșirea cu greu a sufletului*. În interior era aglomerat. Mulți bolnavi, oameni care sufereau. Când am ajuns la etajul unde se afla salonul în care era mama acelei doamne, pe hol m-a abordat o altă creștină înlăcrimată, rugându-mă să merg și la tatăl ei. I-am spus să aștepte puțin. După ce am citit rugăciunile la căpătâiul celei care era în comă de câteva săptămâni, care a murit ulterior, dar nu imediat, am plecat spre salonul unde se afla acel tată bolnav. Un barbat mărunț, după fizionomie, foarte tăcut și gânditor. L-am întrebat dacă vrea să-l spovedesc și să-l împărtășesc, a răspuns afirmativ. În timp ce mă pregăteam am observat că omul avea amputate ambele picioare. Am înțeles de la fiica lui, că de la fumat s-a întâmplat. Lângă el era alt bolnav care se văita ținând ochii închiși. Ceea ce vreau să subliniez este că am văzut acolo multă suferință. Unii o caută fără să-și închipuie că poate să vină. Deci unii oameni pot evita suferința. Totuși, suferința altora are rol pedagogic pentru cei care nu suferă. Îi văd cauza și pot s-o evite.

Ce se întâmplă cu cei ce suferă fără să fi făcut vreun rău? De păcătit, toată lumea păcătuiește. Pocăința este o cale și o stare continuă. Nu poate să zică nimeni că nu mai are nevoie de îndreptare, că nu mai are păcate. Unii oameni suferă și se îmbolnăvesc poate și din pricina păcatelor săvârșite de strămoșii lor, care nu s-au pocăit la spovedanie și au tăinuit anumite fapte care s-au răsfrânt ca ispășire peste veacuri în viața urmașilor lor. Mai ales când vorbim de fapte care afectează persoane. Păcatele care afectează și pe alții sunt mai grele. Să căutăm să avem o viață creștină autentică!

Preot Andrei-Mihai ZAIET

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, trandafirul sângerieu al Bisericii

Locul martiriului Sfântului Dimitrie

Sfântul Ciprian al Cartaginei, atunci când vorbește despre credința imbatabilă a martirilor, el însuși fiind martirizat la câțiva ani după ce a lăsat scrise acestea, ne prezintă o imagine a Bisericii cu adevărat deosebită. Biserica este înfățișată asemenea unui buchet de flori, alcătuit din crini albi și trandafiri roșii, reprezentând pe Sfinții cuvioși și martiri. Cele două cete ale sfinților bineplăcuți lui Dumnezeu sunt, de fapt, cele două feluri de închinare a vieții lui Dumnezeu, amândouă la fel de mărețe și strălucitoare. În egală măsură sunt slăviți de Dumnezeu sfinții cuvioși care își trăiesc viața în rugăciune, smerindu-se, postind și răbdând necazuri, cât și sfinții martiri, care rabdă chinuri mai presus de fire și primesc moartea pentru mărturisirea credinței în Hristos. O, fericită este Biserica noastră, căci între florile ei nu lipseș nici crinii, nici trandafirii. Iar un astfel de trandafir este și Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir.

Născut în jurul anilor 270 d. Hr., în cetatea Solun (Tesalonic), din părinți de neam bun și dreptcredincioși, Dimitrie a fost un copil mult așteptat și dorit. Tatăl său, voievodul cetății Solunului, credea în taină în Mântuitorul Iisus Hristos, dar nu îndrăznea să mărturisească numele Domnului, întrucât creștinii erau prigoniți de împărații păgâni. Sfântul Dimitrie, crescând și el în dreapta credință și, ajungând la vârsta cea desăvârșită, s-a făcut moștenitor atât al averilor părinților săi, cât și al faptelor lor celor bune. Când părinții săi au trecut la cele veșnice, Sfântul Dimitrie a fost chemat de împăratul Maximian să ocupe funcția de voievod al Tesalonicului, deținută anterior de tatăl său. Și nu a fost ales pentru că era fiul voievodului, ci pentru că se dovedise un priceput și talentat conducător militar, în ciuda tinereții lui, iar oamenii din Tesalonic îl susțineau. A ocupat pe rând diverse funcții, ajungând hiliarh (comandant al unei unități militare de 1.000 de soldați), iar apoi ἐκκρέτωρ (secretar), ἀνθύπατος (proconsul) și în cele din urmă consul. Îmbrățișând credința lui Hristos, și-a pus în slujba acesteia toate virtuțile, propovăduind Evanghelia și convertind păgânii la creștinism. Sfântul Dimitrie se considera în primul rând un soldat al lui Hristos, iar în al doilea rând un soldat militar. Când împăratul păgân l-a sfătuit să înțească prigoana împotriva creștinilor

din cetatea pe care urma să o conducă, Sfântul Dimitrie a știut că era timpul mărturisirii lui Hristos. Neținând cont de urmările gestului său, și-a îndemnat supușii să nu se mai închine idolilor, ci Dumnezeului Celui adevărat. Împăratul Maximian, aflând de mărturisirea plină de curaj a Sfântului, a decis să facă o scurtă vizită în Tesalonic. Până la venirea împăratului, Sfântul Dimitrie și-a încredințat toată averea credinciosului său slujitor Lup și i-a cerut acestuia să împartă degrabă săracilor toată bogăția rămasă de la părinți, zicându-i așa: „Împarte bogăția cea pământească, ca să căutăm pe cea cerească.” Deci, sosind împăratul la Tesalonic, a întrebat dacă sunt adevărate cele auzite despre Dimitrie, iar el, stând înaintea împăratului, cu mare îndrăzneală a mărturisit că este creștin și a defăimat închinarea cea păgânească la idoli. Atunci împăratul a poruncit să fie dus într-o temniță adâncă situată pe locul unei vechi băi publice romane, pe care Sfântul avea să o curățească și să o uple cu lumina rugăciunilor sale. Pe când ședea în temniță, fericitul Dimitrie a zdrobit cu picioarele goale o scorpie care voia să-l muște de picior căci, însemnându-se cu semnul Crucii, a călcat în numele lui Hristos și peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului. Sfântul Dimitrie a fost cercetat și de un inger al Domnului, care i s-a arătat într-o lumină mare și i-a așezat pe cap o preafrumoasă cunună din Rai, cununa muceniciei care îi fusese pregătită.

În închisoare, a fost vizitat de un tânăr creștin în vârstă de numai 20 de ani, pe nume Nestor care, aprinzându-se de răvna mărturisirii lui Hristos, a venit la Sfântul Dimitrie să-i ceară binecuvântarea de a lupta în jocurile cu gladiatori. La acea vreme, împăratul Maximian folosea jocurile ca un duel între creștinism și păgânism, provocând orice creștin la o luptă împotriva uriașului luptător Lie. Cu binecuvântarea Sfântului Dimitrie, care i-a spus tânărului credincios: „Du-te și-l vei birui pe Lie, mărturisind pe Hristos”, Nestor a luptat și l-a ucis pe Lie, pricinuind o mare mahnire împăratului. Acesta, aflând de implicarea Sfântului Dimitrie, a poruncit ca Nestor să fie decapitat pe loc, iar Sfântul Dimitrie să fie ucis prin străpungerea cu sulițe în temniță, în ziua de douăzeci și șase a lunii octombrie, anul 304 d.Hr. După cum ne prezintă textul Martirologiilor, trupul Sfântului Dimitrie a fost îngropat în grabă

chiar în locul subteran al martiriului său unde, după Edictul de la Mediolanum (313), s-a înălțat o construcție de dimensiuni reduse, un paraclis foarte mic numit Martirion. Sfântul Dimitrie va reveni cu multă putere în viața cetății pentru care s-a jertfit, aducând-o la Hristos, un secol mai târziu, când avea să-l vindece în chip minunat pe proconsulul Leontie (în jurul anilor 411-413), care tocmai se reîntorsese din Dacia grav bolnav și făcuse un popas chiar deasupra locului unde se aflau îngropate moaștele sfântului. În semn de mulțumire, Leontie a ridicat în acel loc o biserică preafrumoasă închinată Sfântului Mare Mucenic Dimitrie. Iar când s-a pus temelia bisericii, au fost găsite moaștele Sfântului și Marelui Mucenic Dimitrie întregi și nestricate, din care a izvorât mir frumos mirositor umplând toată cetatea de bună mireasmă. De atunci a fost cunoscut Sfântul Mucenic Dimitrie cu numele de Izvorătorul de Mir până astăzi. Această biserică a fost arsă în anul 620, iar din secolul al XV-lea până la începutul secolului XX a fost transformată în moschee. În 1917, un incendiu a spulberat orașul și cea mai mare parte a structurii a fost distrusă. Biserica actuală (inaugurată la 26 octombrie 1949) copiază forma originală din secolul al VII-lea și păstrează o parte din mozaicurile originale, fiind inclusă în lista patrimoniului universal UNESCO.

Despre minunile Sfântului Dimitrie al Tesalonicului se poate vorbi la fel de mult ca și despre minunile Sfântului Dimitrie, ocrotitorul Bucureștiului. De-a lungul timpului, Dumnezeu a cercetat pe poporul său cu încercări de tot felul: războaie, foamete, înrobiri, boală. Pe toate acestea le putem privi ca pe dar dumnezeiesc, primit pentru a urca din nou culmile credinței. Și, dacă am lua aminte la vremurile Sfântului Dimitrie, Izvorătorul de Mir, am vedea că tot ceea ce trăim astăzi nu este deloc ceva nou, ci răspunsul pedagogic al iubirii lui Dumnezeu. Încercările au făcut dintotdeauna parte din viața oamenilor. Așa s-a întâmplat și în vechime cu poporul Israel care, de fiecare dată când se îndepărta de Dumnezeu, era cercetat cu încercări. Ceea ce afectează, însă, desăvârșirea tuturor sunt perioadele în care încercările lipsesc, în care rutina și necredința iar locul răvnei și credinței. Pus să aleagă la o vârstă fragedă între mărturisirea în Hristos și tăgăduirea Lui, Sfântul Mare Mucenic Dimitrie alege moartea martirică. Ei, martirii, deși au fost lipsiți, este adevărat, de armele acestei lumi, au fost înarmați cu armele credinței. Torturați au fost, dar s-au dovedit mai puternici decât torționarii lor. Membrele lor, bătute și sfâșiate așa cum erau, au învins instrumentele de bătaie și tortură. Poate că și ei s-au temut, însă curajos nu este cel care nu simte frica, ci cel care o simte și o înfruntă cu ajutorul lui Dumnezeu. Căci, spune Sfântul Varsanufie din Gaza: "Puterea omului e ca un bob de praf, dar puterea lui Dumnezeu venită în el încovoie legile universului, le uple pe toate de lumina dumnezeiască, pornind de la omul însuși.”

Denisa BĂRBULESCU

Evenimente

MARȚI 1 octombrie - Acoperământul Maicii Domnului - ora 8:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie.

LUNI 14 octombrie - Sfânta Cuvioasă Parascheva - ora 8:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie..

SÂMBĂȚĂ 26 octombrie - Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir - ora 8:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie.

DUMINICĂ 27 octombrie - Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor - ora 8:30

Credincioșii care doresc, pot participa la Sfânta LiturghieArhierească pe Dealul Patriarhiei. Sfintele moaște vor fi scoase spre cinstire în baldachinul de lângă catedrală.